

על
כוננות



שלום לך, אורי!

לשפר, כיצד נגיע לתוספת מהירות בתנועה
ובלחימה? — תתפלא אולי לשמוע שדוקא מב-
חינת כושר גופני, יכולת הצעידה והריצה בשר-
רה, הגענו להישגים לגמרי לא רעים. החברא
חיים בשדה ונעים בשדה, ונעים מאד. אבל
איפה עלולות להיות נקודות תורפה? — בשני
דברים: — בכוננות לתנועה ובכוננות בתנועה.

כוננות לתנועה: — כמה זמן עובר עד שאתה מריש
את הפלוגה שלך? האם אי-אפשר לקצר זמן זה?
והרי זהו הזמן שחסכון בו יכול להקנות יתרון של
ממש: — יש פלוגות שיכולות להניע אותן אחרי
3-2 דקות, והאחרות — שלא זזו תוך 10 דקות. ו-

אתה זוכר את פגישתנו האחרונה? — היה זה
באותו בוקר בו השתתפת עם פלוגתך בתרגיל המסכם
את סדרת אימוני-הקיץ. המג"ד סיכם את התרגיל
ואת כל הסידרה, רוח קרידה נשבה על היעד ההררי,
החברא הסירו את כובעי הפלדה ובבלוריות ספוגות
הזעה חשו את הצינה המרעננת. ראינו על פניהם
את ההרגשה שאכן הם "חברא", שעוד כוחם במת-
ניהם. אבל אתה רצית שאומר לך בכנות איך הייתם,
לאיזו רמה הגעתם, ואיך אתם עומדים בהשוואה
לשאר הפלוגות שהסתערו על אותו יעד לפניכם ואח-
ריכם.

אז נגענו בקיצור בכמה נקודות-תורפה; ועתה,
משמגיע הקיץ לסופו, וכמה מאותן התופעות ראינו
בשנות וחזרות ביחידות אחרות, אנסה לציין איפה
"היבלת לוחצת". נכון הדבר שיש יחידות מעולות
ממש, שתענוג להסתכל בהן — ולעומת זאת עוד
מצויות יחידות הטעונות שפשוף וליטוש של-ממש.
המצביא הרוסי סבורוב הוא שאמר: "קשה באימון
— קל בקרב!"; ולכן גם היחידה הטובה ביותר חיי-
בת בעת האימונים באותו מאמץ-יתר אשר יוסיף-
לה תוספת יעילות-בקרב, יעילות שתחבטא קודם-
כל באבדות כבדות לאויב, ובאבדות קלות יותר —
לשלנו.

ולגבי ההערות שאפרט, הייתי רוצה שתשאל את
עצמך: — האם גם אצלי זה כך? ואיך



כור: 5 דקות, במובנים של זמן ומרחב, זהו $\frac{1}{2}$ ק"מ. בתנועה מכונסת.

כוננות בתנועה: — נעים אצלנו מהר, אבל לא כולם חושבים — באימונים — על כך, שהתנועה היא תנועה למגע, למגע של אש! נחקלנו בבזוקאי, שנשא את נשקו בתוך מגן-הברונט שלו, דאינו פה ושם רובים, שנישאים בתלה שק"ו, כמו בצעדת מסע, אין זאת כוננות למקרה של היתקלות. פה על-דנות ללכת לאיבוד שניות גורליות, ולעומת זאת ראית יחידות, שבעת תנועתן כל חייל נע מתוח כקפיץ דרוך, צריך להחדיר לכל לחם את הדיכיות הזאת, את התנועה במצב "היכון!" — את החזקה הכלי, את העיניים הפקוחות

הערה קטנה בענין שלכאורה אינו שייך לכאן — תרגול-סדר, אם רוצים להגיע לכוננות לתנועה מידית, צריך לקיים ביקורת ביציאה לתרגילים, ובשי-בה לבסיס, בענין של קבע: — בדיקת נשק, תחמושת (קליעי-עץ! תחמושת חיה!), חגור וכל היתר. אחרי הכל, בשביל מה המציאו את התס"ח, אם לא בשביל זה? אני כבר שומע אותך רוטן: — תרגול-סדר להיילים ותיקים ולאנשי-מילואים? יצאת מדעתך? — ובכן, חשוב על הת"ס כעל אמצעי לתכלית. אחרי הכל — אם אתה רוצה להניע גוף במהירות ובמרוכז ממקום למקום, מוכרח הנך להצמיד אותו במבנה מכונס כמקובל בתרגול-סדר; ואם אתה רוצה לערוך ביקורת מהירה, ובכל-זאת יסודית, הדרך המהירה ביותר היא, אחרי-הכל, לעשות זאת בעזרת ה"לבדיקה טול — שק"!

זממהירות לכוננות בתנועה — לענין האש. פעם לימדנו חיילים לירות רק אל מטרה ודאית. שינגנו להם, שרק כדור שפוגע — קובע. מאז חלו כמה התפתחויות במושגים — וכיום אין אנו מתחייבים לחכות, עד שנגלה בדיוק היכן מונח כל כלי היריה עלינו. הטוראי שלנו מתחיל לשכות, שאתרי-הכל יש לאש רק שני שימושים הכלתיים: — א. להרוג את האויב! או, לפחות —

ב. למנוע ממנו יכולת לירות או לנוע! (מה שנקרא בשפת-המקצוע "לנטרל"). וכל השימושים האחרים, כגון ציון מטרות, באים למען שתי מטרות אלה.

אם האש צריכה להיות "אש לתכלית", כי אז היא צריכה להיות מכוננת למקום, שהאויב נמצא בו — במדויק, או לפחות במידת-קרבה המגדלת אותו. בקיצור: — נשאל את עצמנו,

האם הריבחה המיטען שלנו לא גרר או-תנו לכמות של אש על-חשבון איכות של אש? — ואני רוצה להדגיש — הריבחה המיטען אמנם בא על-מנת לתת לנו כמות של אש, אבל כמות של אש קולעת.

וכאן — כמה דברים מעשיים: —

א. הרובאים — חייב אותם לירות למטרות, שהם יכולים לציין לך! אם לא מטרות-דמות, או, נאמר, הקצה השמאלי של הסלע, מימין לשיח — אבל בכל מקרה ציין גוף מוגדר, ודרך אגב, מדוע לחסוך במטרות-דמות?

ב. המקלענים — אלה שוכחים לעתים, שהצד-דור התכליתי במקלע-הקל הוא הצד-המכונן; המקלע-הקל איננו מק"ב, המוצב על חצובה ועל-כן השיטה היא: צרורות קצרים, עם הפוגות לשם כיוון-מחדש, אל אויב שהופיע במקום חדש. צריך להחדיר במקלען אמביציה להפיק מהמחסנית שלו 7—10 צרורות של 2—3 כדורי-ים, אבל שכל צדור קצר כזה יהיה מכונן.

תסכים בודאי שליקויים במהירות ובמתן-אש מוכרחים לנבוע מליקויים בשליטה. נבדוק קצת, איפה אנו עומדים בענין זה. איך המ"מים והמ"כים שלנו? איך הם כמפקדים? האמת היא, שבהרבה מקרים אנו מוצאים שהם אינם פוקדים! אין שימעים את הפקודות — הם כאילו מתביישים להוציא פקודה שישמעו אותה ולצוות על הזזת את הביצוע. אתה מוצא מפקדים שאינם מגיבים מיד, ובתוקף, כאשר מישו מתעלם מפקודה, אתה רואה מ"כ שצועק למקלען להסיט את האש. המקלען אינו מסיט את האש (אולי לא שמע? אולי לא הבין?); והמ"כ — אינו מגיב. צריך לעקור את ההיסוס במתן פקודה, שאולי הוא נובע מכך שבהרבה מקרים המ"מים והמ"כים שלנו במילואים הם צעירים מפיקודיהם. פה אין חכמות ואין ברירות. אמנם אנו תובעים מהמפקדים: למשוך ולא לדחוף! אבל הם אינם יכולים לרוץ לבדם — הם צריכים למשוך את הכיתה והמחלקה אתם. אין הם יכולים "לנגן" לבדם, כי אם עליהם לנצח על "התזמורת".

חוסר השליטה בא לעתים לידי ביטוי בהצטופפות על היעד: — הטוראים כולם חותרים לראש הגבעה, ונשארים שם. איפה הסריקה היסודית של העמדות (סוף בעמ' 76)